"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସୀରେ ରୁହ ଯେ ଆମକୁ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଅଶରୀରୀ ବାବା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବିଶେଷ ଭାବରେ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର କାହିଁକି ମିଳିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଆଖିରେ ଯେଉଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଙ୍କରୁ ବାହାର କରି ଫୁଲ ଭଳି କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବଭଗବାନୁବାଚ । ଶିବ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ବାବା ତ ନିଶ୍ଚିତ କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ସିଏ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସେହି ସନ୍ତାନ ଅଟ ଯାହାଙ୍କୁ ଭଗବାନ, ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ସମସ୍ତେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏପରି କେହି ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ନଥିବେ ଯିଏକି ନିଜର ଟୀଚରଙ୍କୁ, ନିଜ ପାଠପଢାକୁ ଏବଂ ତାହାର ଫଳାଫଳକୁ ଜାଣିନଥିବ । ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସୀ ହେବା ଦରକାର । ଏହି ଖୁସୀ ସ୍ଥାୟୀ କାହିଁକି ରହୁ ନାହିଁ ? ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ପାଠ ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଅଶରୀରୀ ବାବା ବିଶେଷ କରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ସିଏ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ତୁମେମାନେ ବସିଛ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମିଳନ ଏବେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଏହି କଥାକୁ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ପରନ୍ତୁ ମାୟା ଏପରି ଯିଏକି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ନିଶା ବା ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ସ୍ମରଣ କରିବା ଦରକାର । ପରନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଏଭଳି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । କିଛି ବି ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଭଗବାନ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବହୁତ ପିଲା ଏକଥା ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ସେହିଭଳି ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର ନା । ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସେ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏଭଳି ପ୍ରବଳ ଯିଏକି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ଭୁଲାଇ ଦିଏ । ଏହି ଆଖିରେ ଯେଉଁ ସବୁ ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଆଦି ଦେଖୁଛ ତାଙ୍କ ଆଡକୁ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛ । ଏହାହେଲା ଦୁଃଖଧାମ, ଛି-ଛି ଦୁନିଆ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭାରତ ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ଆସି ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫୁଲ ସଦୃଶ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛ । ପରନ୍ତୁ ଭଲ ଭାବରେ ନ ପଢିବା କାରଣରୁ ଏଠାରେ ଥିବା ଧନ ଦୌଲତ ଇତ୍ୟାଦିରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଅଟକି ଯାଉଛି । ସେଥିରୁ ବୁଦ୍ଧି ହଟୁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ଆଡକୁ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ରଖ । ପରନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଖରାପ ଦୁନିଆରେ ଏକଦମ୍ ଯେପରି ଲାଖି ରହିଛି । ଛାଡୁ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୁଦ୍ଧି ହଟୁ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦର ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ପାଇଁ ହିଁ କହୁଛ ଯେ, ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଏଭଳି ପିତାଙ୍କୁ କେତେ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଦରକାର । ଏଭଳି ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଯିଏକି ପରମଧାମରୁ ଆସି ଆମ ମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଦମ୍ ପଙ୍କରୁ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଫୁଲ ସଦୃଶ ହେଉଛ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବାରେ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିନଥାଏ । ଏବେ ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଏଠାକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଏକଥା ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଲ, ପୂର୍ବର ଏକଥା ଜାଣି ନଥିଲ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲ ପୁଣି ରାବଣ ତୁମର ରାଜ୍ୟ ଛଡେଇ ନେଲା । ତୁମେ ହିଁ ବହୁତ ସୁଖ ଦେଖିଛ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ସିଢିରୁ ତଳକୁ ଖସିଛ । ଏହା ହେଲା ଛି-ଛି ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଦୁଃଖି ଅଛନ୍ତି । କେତେକ ଭୋକ ଉପାସରେ ରହି ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡୁଛନ୍ତି, ଏଠାରେ କିଛି ବି ସୁଖ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେହି କେହି ଧନବାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ, କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ ଅଟେ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଇଛି ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ଆମେ ବହୁତ ସୁଖୀ ହେବା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଶ୍ୟାମଳରୁ ଗୋରା ହେଉଛ ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଏବେ ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିବାଳୟକୁ ନେଇଯାଉଛି । ଶିବବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବା ଦରକାର ନା । ପାଠପଢି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ରୂପ-ବସନ୍ତ

ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗୀ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନର ରତ୍ନ ହିଁ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍, ଖରାପକଥା ନୁହଁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ରୂପ ବସନ୍ତ ଅଟେ । ମୁଁ ପରମଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ପାଠପଢା ହିଁ ରୋଜଗାରର ପନ୍ଥା ଅଟେ । ପାଠପଢି ଯେତେବେଳେ ବାରିଷ୍ଟର ଡାକ୍ତର ଆଦି ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ରୋଜଗାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଜଣେ-ଜଣେ ଡାକ୍ତର ମାସକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ଫୁର୍ସତ ନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ପଢୁଛ । କ'ଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ? ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ । ତେଣୁ ଏହି ପାଠପଢାର ନିଶା ରହିବା ଦରକାର ନା । ତୁମମାନଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା କେତେ ରାଜକୀୟ ହେବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ନିଜର ସ୍ୱଭାବକୁ ରାଜକୀୟ କରୁଛ ନା । ରାଜାମାନଙ୍କର ଚାଲି ଚଳଣ ଦେଖ କିଭଳି ହୋଇଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ତ ଅନୁଭବୀ ନା । ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ କେବେ ବି କୌଣସି ଜିନିଷ ହାତରେ ନେବେ ନାହିଁ । ଯଦି ନେବାର ଥିବ ତେବେ ଈଶାରା କରିବେ - ସେକ୍ରେଟାରୀକୁ ଯାଇ ଦିଅ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ରାଜକୀୟତା ଥାଏ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଖିଆଲ ରହିଥାଏ ଯେ ଏହାଙ୍କଠାରୁ ନେଲେ ପୁଣି ପ୍ରତି ବଦଳରେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ନଚେତ୍ ଇଏ ନେବେ ନାହିଁ । କେହି କେହି ରାଜା ପ୍ରଜାମାନଙ୍କଠାରୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କିଛି ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ, କେହି ତ ବହୁତ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ରାଜାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଫରକ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗର ଡବଲ ମକୁଟଧାରୀ ରାଜା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଡବଲ ମକୁଟଧାରୀ ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ରତା ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛ, କେହି ବିକାରୀ ଏଠାରେ ଆସି ବସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ନ ଜଣାଇ ଆସି ବସି ଯାଆନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିଥା'ନ୍ତି । କେହି କେହି ଚାଲାକି କରିଥା'ନ୍ତି, ଏଭଳି କରିଲେ କାହାକୁ କ'ଣ ଜଣାପଡିବ କି! ବାବା ଚାହେଁ ଦେଖନ୍ତୁ, ବା ନ ଦେଖନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ ହିଁ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପାପ ଆତ୍ମା ଥିଲ । ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟଗୁଣରେ କେତେ ସଜାଉଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ କେତେ ଖୁସୀରେ ପଢିବା ଦରକାର । ଏପରି ପାଠ ତ କେହି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ପଢିଥା'ନ୍ତି, ପୁଣି ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ମଧ୍ୟ ନେବାକୁ ହେବ । ବାବା କହିବେ ତୁମେ ପଢୁଛ କେଉଁଠି । ବୁଦ୍ଧି ଏଣେତେଣେ ବୁଲୁଛି । ତେବେ କ'ଣ ହେବ! ଲୌକିକ ବାପା ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ଏମିତି ହେଲେ ତ ତୁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବୁ କେହି ତ ପାଠ ପଢି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିଥା'ନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଦେଖ ଏତେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଥା'ନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମାତାପିତା ଏବଂ ଅନନ୍ୟ ଭାଇ ଯେଉଁମାନେ ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି ଏହି ଧନ୍ଦା କରିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଅନେକଙ୍କୁ ବୁଝାଇଥାନ୍ତି ନା । ଆଗକୁ ଚାଲି ଯେତେ ଦୁଃଖ ବଢି ଚାଲିବ ସେତେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବ ଏବଂ ସେମାନେ ଏହି ପାଠପଢାରେ ଲାଗିଯିବେ । ଦୁଃଖ ସମୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବେ । ଦୁଃଖରେ ମରିବା ସମୟରେ ହେ ରାମ, ହାୟ ଭଗବାନ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ସେଭଳି କିଛି କରିବାର ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ତ ଖୁସୀରେ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛ । କେବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡିବୁ ତେବେ ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବୁ । ପୁଣି ସେଠାରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ମିଳିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ (ଟିଚର୍ସ)ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଯିବା ଦରକାର । ଏପରି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଶିକ୍ଷାଦାତା । ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଭଲ ରହୁଛି । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାରୁଛ ନିଜ ଭିତରକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର — ଆମ ଭିତରେ କ'ଣ ତ୍ରୁଟି ରହିଛି ? ମାୟାର ବିଘ୍ନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ତ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଆମେ କିପରି ଏହିମାର୍ଗରେ ଚାଲି ପାରିବୁ, ଯଦି ଏପରି ଭାବିବେ ତେବେ ମାୟା ଏକଦମ୍ କଞ୍ଚା ଖାଇଦେବ । ଯେପରି ହାତୀକୁ କୁମ୍ଭୀର ଖାଇଲା । ଏସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନର କଥା ନା । ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ରୂପୀ କୁମ୍ଭୀର ଏକଦମ୍ ଗିଳିଦେଇଥାଏ । ନିଜକୁ ତା'ଠାରୁ ମୁକୁଳାଇ ପାରିନଥା'ନ୍ତି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯା'ନ୍ତି ଯେ — ଆମେ ମାୟାର ଚାପୁଡାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛୁ । ପରନ୍ତୁ ମାୟା ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଦେଇନଥାଏ । ତେଣୁ କହିଥା'ନ୍ତି ବାବା ମାୟାକୁ କୁହନ୍ତୁ — ଏପରି ନ ଧରୁ । ଆରେ, ଏହା ତ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ନା । ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ କ'ଣ ଏପରି କହିବେ ଯେ ଏହାକୁ କୁହ ମୋତେ ପଞ୍ଝା ନ ଲଗାଉ ଅର୍ଥାତ୍ ଆକ୍ରମଣ ନ କରୁ । ଖେଳରେ ଏପରି କ'ଣ କହିବେ କି ଆମ ଆଡକୁ ବଲ୍ ଦିଅ ନାହିଁ । ସଂଗେ ସଂଗେ କହିଦେବେ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସିଛ ତ ଲଢାଇ କର, ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଖୁବ୍ ହଇରାଣ କରିଥାଏ । ତୁମେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇ ପାରିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି କ'ଣ, କମ୍ କଥା କି! ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ତୁମମାନଙ୍କର ଚଢତିକଳା ହେଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଉକ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଆମର ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନକୁ ହୀରା ସମାନ କରିବୁ । ସେଥିପାଇଁ ବିଘ୍ନକୁ ଦୂର କରିଚାଲ । କେମିତି ବି ହେଉ ନା କାହିଁକି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ଆମେ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଧରି ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବା । ଯଦି କେହି ସାହୁକାରର ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବ, ତାଙ୍କ ଲୌକିକ ପିତା ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପାଠପଢା ବନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ କହିବ ମୁଁ ଏହି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା କ'ଣ କରିବି, ମୋତେ ତ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ନେବାର ଅଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ-କୋଟି ତ ସବୁ ଭଷ୍ମିଭୂତ ହୋଇଯିବ । କାହାର ମାଟି ତଳେ ଦବିଯିବ, କାହାର ନିଆଁରେ ପୋଡିଯିବ, ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟୀରୂପକ ପାଳଗଦାକୁ ନିଆଁ ଲାଗିବ । ଏହା ତ ରାବଣର ଲଙ୍କା ଅଟେ । ତୁମେ ସବୁ ସୀତା ଅଟ । ଏବେ ରାମ ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ସମଗ୍ର ଧରିତ୍ରୀ ଏକ ଟାପୁ ଅଟେ, ବାସ୍ତବରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ବାବା ଆସି ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ବିନାଶ କରି ତୁମକୁ ରାମ ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ।

ତୁମକୁ ତ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ବହୁତ ହେବା ଦରକାର, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ପଚାରିବ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ନିଜର ସୁଖ କଥା ଜଣାଇଥାଅ ନା । ଆମେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରିଣତ କରୁଛୁ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଭାରତର ସେବା କରୁଛୁ । ତୁମେମାନେ ଯେତେ-ଯେତେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ ସେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ତୁମକୁ ମତ ଦେଲାବାଲା ତ ବହୁତ ବାହାରିବେ ତେଣୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ପରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । କେଉଁଠି କେଉଁଠି ମାୟା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛ, ତେଣୁ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀ ବହୁତ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମେ କହିଥାଅ ଯେ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ସତ୍ୟ ନାରାୟଣର କଥା ଶୁଣି ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ, ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେବୁ । ତୁମେ ସବୁ ହାତ ଉଠାଇଥାଅ ଯେ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ସା ନିଶ୍ଚିତ ନେବୁ, ନଚେତ୍ ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ହରାଇ ଦେବୁ । କୌଣସି ବି ବିଘ୍ନକୁ ଆମେ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇପାରିବା, ଏତିକି ବାହାଦୂରୀ ଦେଖାଇବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ଏତିକି ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଇଛ ନା, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଛାଡିଦେବ! କେହି ତ ରହିଗଲେ, କେହି ପୁଣି ଚାଲି ଗଲେ । ଭଲ-ଭଲ ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଖାଇଗଲା । ମାୟା ଅଜଗର ଖାଇ ଖାଇ କରି ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଗିଳିଦେଲା । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ହେ ଆତ୍ମାଗଣ, ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଆସି ପାବନ-ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ଏବେ ପତିତ ଦୁନିଆର ସମାପ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ପତିତ ରାଜାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରାଜା । ଏକ ମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜାମାନେ ଡବଲ ମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ କାହିଁକି ନୁଆଁଇ ଥାନ୍ତି ? ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ପବିତ୍ରତା ଚାଲିଯାଇଥାଏ ତେଣୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ଏବଂ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ — କୌଣସି ଅବହେଳା କର ନାହିଁ । ଏକଥା କେବେହେଲେ ଭୂଲିଯାଅ ନାହିଁ । ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ । ଯଦି ପ୍ରତିଦିନ କ୍ଲାସ୍‌ରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିପାରୁ ନାହଁ ତେବେ ମଧ୍ୟ ବାବା ସବୁ ପ୍ରକାରର ଯୋଜନା (ଉପାୟ) ଦେଇପାରିବେ । ୭ ଦିନର କୋର୍ସ କର ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୁରଲୀକୁ ସହଜରେ ବୁଝିପାରିବ । କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଅ ଏହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ହେଲା ମହାମନ୍ତ୍ର । ନିଜକୁ ଆତ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । କୌଣସି ବି ବିକର୍ମ କିମ୍ବା ପାପ କର୍ମ ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସିଲେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ବିକର୍ମରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ହେଲେ ବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରୀତି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବା ଦରକାର । କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସହିତ ନୁହଁ । କେବଳ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଅ । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଯାଇ କୌଣସି ବିକର୍ମ ହେବ । ଏହା ତ' ସଢି ଯାଇଥିବା ଶରୀର ଅଟେ । ଏହାର ଅଭିମାନ ଛାଡି ଦିଅ । ନାଟକ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ଏହା ପୁରୁଣା ଆତ୍ମା ଏବଂ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ ପୁଣି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ମିଳିଯିବ । ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କିପରି କରିବାକୁ ହେବ ଏହି ନିଶା ଲାଗି ରହୁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି ମାମେକମ୍ ୟାଦ କର ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାସ୍ ଏହି ଚିନ୍ତା କର । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହିଥାଅ ନା — ବାବା ଆମେ ପାସ୍ ହୋଇ ଦେଖାଇବୁ । କ୍ଲାସ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍କଲାରସିପ୍ (ବୃତ୍ତି) ତ ମିଳିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ବହୁତ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । କମ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କାହିଁକି କରିବା । କୌଣସି ବି କଥାରେ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଯୋଦ୍ଧା କେବେ ଚିନ୍ତା କରି ନଥାଏ । କେହି କେହି କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ବାବା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ସ୍ୱପ୍ନ ଆଦି ଆସୁଛି । ଏସବୁ ତ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ । ଏହି ଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । କେବେ କେବେ ଏଭଳି ଏଭଳି ବି ସ୍ୱପ୍ନ ଆସିବ ନା ମନରେ, ନା ବୁଦ୍ଧିରେ ଥିବ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ବିଘ୍ନ ଆସିବ । ଏସବୁ ହେଲା ମାୟା । ଆମେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ଆମେମାନେ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଏହି ଶତ୍ରୁଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ନେଉଛୁ, ଆମକୁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ବାହାଦୁର କେବେ ହଁ ନାହିଁର ବାହାନା କରିନଥା'ନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥଳକୁ ଖୁସୀରେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ତୁମେ ତ ଏଠାରେ ବହୁତ ଆରାମରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ, ଏବେ ଏହି ଛି-ଛି ଶରୀରକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଯାଉଛୁ ସ୍ୱିଟ୍ ସାଇଲେନ୍ସ ଘରକୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପାବନ ହୋଇଯିବ । ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଘରକୁ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ନୂଆ କଥା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବିକର୍ମରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ପ୍ରୀତି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବାକୁ ହେବ, ଏହି ସଢିଯାଇଥିବା ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଆମେ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟୁ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ମାୟାରୂପୀ ଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତାକୁ ଖାତିର୍ କରିବାର ନାହିଁ । ମାୟା ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ବହୁତ ସମୟରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ପରଖିବା ସହିତ ଆୟତ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଜ୍ଞାନର କଳଷ ଧାରଣ କରି ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ତୃଷା ନିବାରଣ କରୁଥିବା ଅମୃତ କଳସଧାରୀ ହୁଅ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଅଧିକାଂଶ ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତିର ଅଳ୍ପକାଳର ସାଧନ ଗୁଡିକଠାରୁ, ଆତ୍ମିକ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅଳ୍ପଜ୍ଞ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ମିତ ସ୍ଥାନ ଗୁଡିକଠାରୁ, ପରମାତ୍ମ ମିଳନ କରାଇବାର ଠିକାଦାର ମାନଙ୍କଠାରୁ ଥକି ଗଲେଣି, ନିରାଶ ହୋଇଗଲେଣି, ଜାଣିଗଲେଣି ଯେ ସତ୍ୟ ଆଉ କିଛି ଅଛି, ତେଣୁ ସେମାନେ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାରେ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପରିଚୟ, ପରମାତ୍ମ ପରିଚୟର ଯଥାର୍ଥ ବୁନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା କରିଦେବ ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନର କଳଷକୁ ଧାରଣ କରି ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତୃଷା ନିବାରଣ କର । ଅମୃତ କଳଷ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହିଥାଉ, ନିଜେ ଅମର ହୁଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅମର କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ନିଜକୁ ଖାପ ଖୁଆଇ ଚଳିବାର କଳାକୁ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରୂପରେ ଧାରଣ କରିନିଅ ତେବେ ସହଜରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****